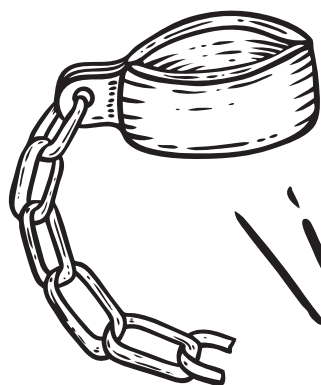
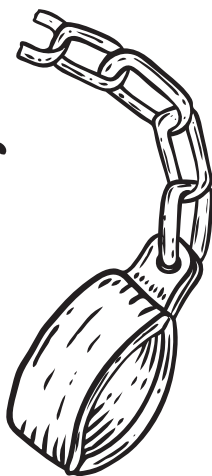

ALESSIA

Descătușati

Cuprins

1. Un monstru • 5
2. Fumul țigării • 11
3. Lacrimile • 18
4. În casa lui Lucifer • 24
5. Primul sărut • 35
6. Prima noapte • 57
7. Mărul • 64
8. Probele • 70
9. Un nou început • 83
10. De ce? • 94
11. El • 99
12. Ategera • 104
13. O hară eșuată • 114
14. Regăști • 121
15. Din nou un monstru • 126
16. În culori • 129
17. Lucifer dispare • 136
18. Inelul • 145
19. Nunta • 151
20. O lună de miere diversă • 160
21. E cu rochiță • 165
22. În întineric • 170
23. Prea greu • 176
24. Separați • 182
25. Leah • 191
26. Bradul • 198

1. Un monstru

Singura și prima noastră datorie, ca oameni, este să avem grijă unii de alții. De asta existăm, de asta purtăm numele de „oameni”.

Tată, am avut un vis cu tine... Mă sunai... Mi-e dor să îmi apară apelul tău în telefon și să îți aud vocea, îți duc dorul tot mai mult. Și mamei spune-i că o iubesc... Mi-e dor de tine, tată...

Ora 17:00.

Abia am lăsat pixul jos după ce am scris în jurnal. Încă nu m-am dat jos din pat. Știu, e foarte târziu, dar e o vreme oribil de ploioasă și ador să zăbovesc în pat. Noelle intră la mine în camera a noua oară pe ziua de azi.

— Hai, leneșo! Serios, trec 24 de ore de când ești în patul ăsta...

— Am întâlnirea la 8 diseară... Mă ridic până atunci. Auzi, mă duci tu? E întuneric și...

— Cheamă-ți șoferul, îmi pare rău. Am de scris pentru teză. Și cred că ar trebui să îți vindecii teamă de întuneric, ai totuși 24 de ani.

Da, mi-e frică de întuneric. Nu e dintotdeauna. E de 5 ani, de când părinții noștri au fost uciși într-un accident

de masina și surioara noastră a fost răpită. Irina și Leon au fost cei mai buni părinți din lume. Erau oameni de afaceri foarte renumiți, iar tata a avut mulți dușmani. Unul dintre ei i-a omorât pe ambii și pe sora noastră, Luna, au răpit-o. Avea doar un an atunci... O căutăm continuu și nu vom renunța la căutări niciodată. Mamă a fost cea mai bună prietenă a mea, idealul meu feminin și persoana în brațele căreia mă simțeam copil mereu. Mi-a spus că mi-a ales numele după sora ei, o artistă încântătoare și de modă veche care s-a sinucis acum 30 de ani, când avea doar 19 ani. Am studiat îndeaproape toată viața ei, iar acum îi port chiar și hainele. Mereu am crezut că e mai mult decât mi-a povestit mama, dar încă nu am aflat ce... Numele lui Noelle l-au ales pentru că de Crăciun au aflat că vor avea un al doilea copil. Am iubit-o dintotdeauna și e cea mai bună prietenă a mea. Tata... a fost regele meu, iar eu prințesa lui. Legătura dintre mine și el a fost puternică până în ziua morții lor. Ne-au crescut în Barcelona, într-o casă superbă care a rămas castelul nostru.

În întuneric se văd doar luminile farurilor mașinii noastre. Șoferul e un tip chel și serios, iar eu îmi răsfoiesc revista până ajungem.

Am moștenit afacerile tatei, Noelle fiind studentă la medicină. Visam să devin psiholog, dar viața m-a adus în alt punct. Am un nod în stomac. Mă întâlnesc cu viitorul meu partener de afacere în conducerea unui nou hotel. Am auzit multe despre el. Este numit *Scorpionul negru*. Ciudat. Pe geam, un bărbat desfigurat striga:

— Oprește, oprește! Este tata!

— Doamnă, stați calmă, este în mintea dumneavoastră.

— Nu, nu... Tati...

— Beți niște apă, vă rog. Să vă reveniți.

Inima îmi bate cu mare putere. De la moartea lor, am vedenii cu el mai mereu. Noelle nu pățește asta. Cobor din mașină și mă întâmpină Rafael, mâna mea dreaptă în afaceri și cel care m-a învățat tot ce știu.

— Domnișoară...

— Bună! De ce ești așa speriat?

— Domnișoară, vă rog să vă răzgândiți cât mai puteți. Este un tip foarte periculos.

— Știi că-mi place să-mi întrec limitele. Nu-mi este frică de nimeni. Unde este? Nu știe că un bărbat nu are voie să întârzie?

— Alessia!

Inima mi-a înghețat. O voce dură mă striga din spate. Mă întorc și văd cel mai frumos om. Un tip frumos, foarte înalt, cu ochii căprui și părul șaten bine aranjat. Are o haină neagră care îl face să fie și mai impunător. Deși e minunat de frumos, e înfricoșător de moarte. Privirea lui aspră te țintește direct în stomac... Se apropie de mine și îmi sărută mâna.

— Un bărbat... Poate face tot ce își dorește. Eu sunt Lucifer. Scorpionul.

— Încân... tată...

— Hai în birou!

În urma noastră, Rafael dă din cap speriat. Îl asigur că totul va fi bine, dar în birou mă străpunge o frică imensă. Suntem doar noi în încăpere și, deodată, se întoarce amenințător spre mine. din instinct, dau un pas înapoi.

Se apropie mult de mine, de buzele mele.

— De ce-ți bate inima așa tare?

— Nu-i adevărat...

— O aud. Dacă o ating, ce voi simți?

— Că bate... tare...

— Hm! Deci mă și minți...

Are un parfum amețitor, m-a năucit imediat.

— Ce vin vrei să bei?

— De...

— De?

— De care bei și tu.

— Alessia, o femeie de afaceri trebuie să fie stăpână pe ea!

— Așa sunt și eu! Îmi refac vocea care mă trădează.

— În cinstea noului nostru hotel. Noroc!

— Noroc!

— Așadar, ești fiica lui Suárez. Câți ani ai?

— 24. Tu?

— Aici, eu pun întrebările. Ce facultate ai absolvit?

— După moartea tatei, am suferit enorm și am trecut imediat la conducerea afacerilor lui.

— Prea mult pentru o fetiță de 19 ani.

— Am fost forțată.

— Și eu sunt orfan, spune scurt cu privirea spre paharul lui.

— Cine te-a crescut?

— Asasinul lor.

— De ce?

— Curiozitatea îți întrece statura, micuțo. Credeam că voi lucra cu un om matur.

— Câți ani ai...?

— Câți vrei tu...

— De ce te numești așa?

— E o poreclă. Am lăsat în urmă mult sânge.

— De om?

— Nu, de plante. Să știi că nu am răbdare, mă enervez repede. Nu mă enerva. Primă regulă pe care trebuie să o știi. din moment ce ai semnat parteneriatul cu mine... sub cuvântul meu ești. Primă dată când vei ieși din el, îți vei lua adio și de la viață. Măine seară ieși cu mine la cină. Acum plec.

După ce spune asta, pleacă. E corect?

În noaptea următoare, m-am gândit numai la el. La momentul apropierei și la frica pe care o simțeam. De ce m-a amenințat? Mă făcea să mă fâstăcesc, deși nu-mi stă în fire. De ce voia să ia cina cu mine? De ce-mi face asta? Ce vrea de la mine? Cu toate astea, abia aștept să-l revăd, are un magnet pe care nu-l pot înțelege...

A doua zi, primesc un telefon de la Rafael.

— Domnișoară! Sunteți bine?

— De ce nu aș fi?

— Slavă Domnului! Niciun partener de-al lui nu mai dădea semne a doua zi, se făcea nevăzut.

— Ce se întâmplă? Cine e acest om?

— Un criminal în serie. Toți spun asta, deși nu există dovezi concrete. Victimele lui întrec numărul 150.

— POFTIM?! Bine, stai liniștit... voi fi bine...

În acest timp, Noelle intră în camera mea:

— Alessia... e 7 dimineața... ce ai?

— Nimic... Eu... Noelle, hai să facem ceva împreună.

Nu știu, hai la cumpărături.

— Ok... Spune-mi tot.

— Am cunoscut un tip...

I-am povestit fiecare detaliu și a rămas înmărmurită.

— Și ai de gând să mergi? Simți că îți va face rău?

— Noelle, de când ne-am despărțit, mă gândesc doar la el! Are ceva... ceva ce trebuie să descopăr. Dar, în același timp, simt o frică de nedescris. Și dacă nu merg, se va înfuria...

— Eu nu cred că e un demon; totuși, e om de afaceri... Ai grijă cu vedeniile. Poate profita de asta și să îți facă rău.

Ne prinde seara în mall, dar el tot nu mi-a trimis mesaj. Oare are numărul meu?

— Obsedato! Nici ziua mea nu o aștepti așa!

— Uite! *Trimite-mi adresa, șoferul meu te va lua la 19:45. E 19:30!*

— Heeei, nu mă uita! Hai să ne odihnim până vine. Calmează-te!

O mașină mare, neagră se oprește în fața mall-ului la fix 19:45.

— Domnul Lucifer vă așteaptă, doamnă, poftiți!

Îi fac cu mâna surorii mele din mașină.

— Și... cum e șeful tău?

Nu-mi răspunde. La fel de fioros ca și el. Ajungem repede la un restaurant luxos. Intru și îl văd doar pe el la o masă. Singur. Mă așteaptă. Când mă vede, se ridică și pașii grei i se aud venind spre mine. Îi zâmbesc, dar el nu reacționează.

2. Fumul țigării

Nu îmi spune nimic. Îmi trage scaunul să mă așez și se pune în fața mea. Își freacă palmele și nu mă scapă din privire. Lumina e creată doar de lumânări, exact ca în filmele cu vampiri. Așezați la masă, ne uităm unul în ochii celuilalt. Clipe lungi, clipe grele.

— Ai întârziat!

Îmi dau ochii peste cap. A stricat orice magie. Oricum, totul era în capul meu.

— Poftim?

— Ce ai auzit! Urăsc să aștept altă persoană.

— Îmi este foame...

— Iar eu țin să te pun la punct. O singură dată dacă se mai întâmplă, nu va fi bine pentru tine.

— Nu exagerezi?

— În mod normal, te-aș fi lăsat singură acum, dar te iert!

Ce bădăran... știu sigur că nu mă voi mai întâlni cu el.

— Vreau să mănânc...

— Meniul este ales de mine. Sosește curând.

— În mod normal, nu ar trebui să aleg eu ce vreau să mănânc?

— Și dacă ai fi venit la mine acasă, ți-aș fi dat un meniu de unde să alegi ce vrei să-ți gătesc?

Ce om greoi, deja m-a obosit.

— Este în regulă. Cât durează această cină?

— Cât mâncăm, clarificăm niște lucruri și te duc acasă.

— Ce fel de lucruri?

— Despre viața ta. Vreau să știi că eu sunt amator de sânge, iar pe pielea ta de porțelan un sânge m-ar incita.

— Ești un criminal? Îl întreb din nou.

Aici a ezitat.

— Poate. Acest parteneriat va fi sub comanda mea, vei fi de acord cu tot ce spun eu și nu-mi vei ieși din cuvânt.

În acest moment, sunt plină de nervi. Nu pot să-l contrazic de frică, dar nici nu pot să accept.

— Nu.

— Oh, scumpo... Am de furcă cu tine. Așa trebuie să fie!

— Cu o condiție.

— Dumnezeu, nu cred că întreb așa ceva, dar... care?

— Nu știi încă. Ți-o spun mâine.

— Și... ai iubit?

— Este treaba ta?

— Nu, sunt doar curios.

— Nu mai am.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot vorbi despre asta. M-a rănit foarte mult. M-a mințit și nu mai cred în iubire. Tu?

— Eu... Cred în pericolul iubirii. Său iubirea pericolului. Niciodată nu m-am hotărât.

— Ai avut iubite?

— Sigur. Dar erau parteneri de afaceri. A fost altceva. Nu... cum spui tu... iubire.

— Am înțeles. Dar știi ce înseamnă iubirea?

— Nu și nu mă interesează. Te superi dacă aprind o țigară?

— Dacă nu mă atinge fumul, e ok.

Felul în care o aprinde, cum și-o bagă între buze... mă excită, recunosc.

— Ești bine, Alessia?

— Pe cât posibil. S-a terminat?

— Nu-mi doresc, dar da. Te duc eu acasă.

În mașină, nu mă pot uita deloc la el, stând în stânga mea.

— Ține inima aia că va sări din piept.

— Stai linistit, nu sare.

— Nu de alta, dar nu mă pricep la doctorii. Ne vedem mâine.

— Mâine... Nu...

Un bărbat bate în geamul mașinii. Este tata, plin de sânge.

— Nu, nu, nu!

— Am înțeles, dar de ce? De ce te uiți așa la mine?

— Nu la tine...

— Dar?

— Nu, nimic. Ne vedem mâine.

— Te conduc în casă. Nu ești în regulă.

Sunt foarte zbuciumată. Mă apucă de braț și mă conduce spre ușă.

— Este în regulă, mulțumesc. Noapte bună!

— Noapte bună, dragă Alessia.

Tonul lui a fost rece la final.

— Alessia!

— Ce țignal poți avea...

— Cum a fost? Zi repede!

— Am avut o vedenie acum... A fost bine, nu-ți face griji.

— Măine îți cer toate detaliile. Acum te las să te odihnești.

A doua zi, plec la hotel de dimineață. Rafael mă întâmpină agitat.

— Bine ați venit! Aveți o zi bună, domnul Lucifer a anunțat că azi nu poate veni.

— Bună! Dar de ce?

— Nu a precizat, vă dați seama.

— Mda... Păi, ne descurcăm.

Ne descurcăm... Toată ziua nu mi-am putut desprinde gândurile de amintirea lui și abia m-am concentrat la dosare. Afară e întuneric când ies. Tocurile mele se aud în ecou, iar vântul îmi flutură părul. Acasă, în fața ușii, găsesc o cutie mare. Pentru Alessia. Cutia se mișcă și mi se face extrem de frică. O împing cu piciorul și se oprește. Ridic ușor capacul și mă dau înapoi când un cățel își scoate capul speriat. La gât are un alt bilet: Sper să-mi poți spune ce ai văzut aseară. Am văzut o tristețe în ochii tăi, sper ca micuța să te înveselească. Nu are nume. Lucifer Scorpionul. Cățelu să e de o adorabilitate maximă.

— Noelle! Vino să vezi pe cine am adus eu!

— Viiin! Nu cred... de unde? O, vaai!